

Alla läsningarna kan idag tas från årgång A i stället för följande.

Första läsningen: **Jer 31:31-34** (*Jag skall sluta ett nytt förbund, och deras synd skall jag inte mer komma ihåg*)

Om jag tror att Gud har talat dessa ord genom Jeremia kan jag inte längre nöja sig med Gamla testamentets förbund, jag vill skåda framåt. Gud lovar ett *annorlunda* förbund (v. 32) än det som slöts på Sinaiberget genom Mose. Israel utlovas en överraskning. Den blev verklighet: Guds Ord blev själv människa och visade sin kärlek, han gav sitt liv för världen. Detta var svårt att smälta för många. Man vet vad man har, och det håller man fast vid: stentavlor, klara regler, svart och vitt. Omärkligt blir man själv som *formen* och missar *innehållet*: man får ett **stenhjärta** och tappar bort lagens *Ande* (jfr Hes 36:26-27) som är kärleken. I det Nya förbundet kommer alla att ”känna” Gud (v. 34). När vi är försonade, förlåtna, leds vi av Kärlekens ande. Vi *blir* kärlek.

Andra läsningen: **Heb 5:7-9** (*Han lärde sig lyda och blev för alla den som bringar evig frälsning*)

Den information vi här får från Jesu jordiska liv kan översättas och tolkas på olika sätt. Den kan läsas så att Jesus befriades ”från sin ångest” och ”ut ur döden” (v. 7). I så fall menas Jesu tårar i Getsemane, där han tröstades av en ängel (Luk 22:43), och hans triumferande uppståndelse. Men den kan också handla om händelser i Jesu liv – den förföljde och efterlyste läraren fick ofta gömma sig och fly (jfr t.ex. Matt 8:20). Livets skola lärde Jesus lydnad (v. 8). Han tog frivilligt *slavoket* på sig (Fil 2:6-8).

Evangelium: **Joh 12:20-33** (*Om vetekornet faller i jorden och dör, ger det rik skörd*)

Jesus blev inte förstådd. Åter och åter talade Herren för döva öron (Matt 13:13-15). Johannesevangeliet illustrerar detta genom att visa hur Jesus talade på ett annat plan än hans jordiskt tänkande samtalspartners. I dag blir avståndet enormt: grekerna som ville tala med Jesus får inget svar och försvinner ut innan vi har lärt känna dem. Allt domineras av Jesu gåtfulla bilder och hans inre ångestdialog med Fadern. Jesus kan inte ta hand om gäster i det här läget, hans offentliga verksamhet ska avrundas nu, det blir lärjungarnas uppgift att föra ut hans budskap till grekerna. Om de vill se *rik skörd* i Guds tjänst (v. 24) måste de uppoffra mycket, gå korsets väg. Att ”hata sitt liv” (v. 25) är att vara beredd att hellre avstå från allt än att svika Guds kallelse. Rösten från himlen som lät som åska påminner om Guds röst vid Sinai (2 Mos 19:16; jfr Apg 2:2). Jesus kommer att *upphöjas*, dvs. på korset. Satan kommer att kasta sig över Jesus som är utan skuld, men därmed är ”denna världens härskare” själv dömd och kan inte anklaga någon mer. Alla ska sedan dras upp till Jesus där segern finns (v. 31-32). Jesu ångest är stor, men även hans mod och beslutsamhet: allt för Gud och de andra.

MÅNDAGEN 19 MARS:

HÖGTIDEN FÖR DEN HELIGE JOSEF, JUNGFRU MARIAS BRUDGUM

Idag firar katolska kyrkan över hela jorden en fest som inte bara är en fest utan en högtid. Den är t.o.m. så viktig att det är obligatoriskt för alla oss katoliker att gå till mässan idag (om vi kan). Den helige JOSEF, Jungfru Marias brudgum, anförtröddes en uppgift av Gud som ingen annan fått: att ta hand om och skydda Guds största skatt, den heliga familjen, kyrkans urcell och ursprung. Josef räddar sin gravida förlovade från vanära genom att göra henne till sin hustru (Matt 1:18-24). I Betlehem gör han allt för att hitta tak över huvudet åt sin brud när hon ska föda Messias (Luk 2:6-7). Han flyr med Maria och barnet till Egypten när han märker att faror hotar dem (Matt 2:13-23).

Alltid nära den heliga Jungfrun, men aldrig så att han glömmet att hon främst är *den helige Andes brud*, att hon är bestämd för kroppens avhållsamhet för Guds skull. Precis som hans namne, patriarken Josef i Första Moseboken, som fick anförtrött allt i sin herre Potifars hus – utom Potifars hustru (1 Mos 39:9) – så håller sig Nya testamentets Josef troget på den plats Gud har gett honom. Lika troget som den förste Josef tjänade Egyptens kung och säkrade folket från svält, så tjänade Nya testamentets Josef *Herren över alla herrar* och tog hand om Jesus, som skulle bli livets bröd för världen (Joh 6:35). Så lever Josef helt för Maria och barnet, aldrig för sig själv – en lysande förebild för alla äkta makar i vår egoistiska tid. Han liknar även sin namne i forntiden genom att han förstår drömspråket från Gud – ständigt är Josef öppen för Guds ledning, änglarnas anvisningar, och handlar efter dem – själv säger han inte ett ord. Han påminner oss om alla de rättfärdiga männen i Gamla testamentet: den tyste Noa som räddade sin familj genom att bygga arken, den tillitsfulle Abraham som lämnade sitt land bakom sig och satsade på Guds löften (parallellen dras i dagens andra läsning, Rom 4:13, 16-18, 22), den hängivne Mose som förde Guds folk ut i friheten, eller (som dagens första läsning låter oss förstå) David och hans son Salomo (2 Sam 7:4-5a; 12-14a, 16).

Det är Josef och ingen annan som får privilegiet att ge Guds barnet namnet Jesus. Han får uppfostra sin egen Skapare, vara en fader i Gud Faders ställe, prägla Guds Son som människa, hjälpa honom att läsa, umgås med andra, hantera sin längtan att gå egna vägar (man kan tänka på episoden då Josef hittar sin bortsprungne pojke i templet, Luk 2:41-51), hjälpa till i familjen. Mycket av det vi möter hos den vuxne Jesus i evangelierna återspeglar säkert vad han lärt av Josef, t. ex. det öppna och hänsynsfulla uppträdande mot kvinnor, den självklara kyskheten, Jesu beslutsamhet att göra Guds, den himmelske Faderns, vilja, och hans självupoffrande kärlek i allt. Det var Josef som lyfte upp den lille Jesuspojken i Nasaret och tog honom på sina axlar. Jesus har älskat denne man som tog honom vid handen och lärde honom att gå och tala, snickra, spika, bygga, göra upp eld. Josef är den ende som Jesus har kunnat kalla för ”abba” (fader) utom Gud i himlen. Josef visade Jesus hur man skulle be och berättade om folkets gamla hjältar och deras hopp till Gud. Hur många lyckliga och svåra stunder har Josef inte fått dela med Maria

och Jesus, natt och dag! Hur har han inte själv helgats av den intima samvaron med dessa två som var helt utan synd? De har dagligen behövt hans hjälp på många sätt – hur tacksam har han inte varit mot Gud som lät honom ha ansvar för deras lycka?

Evangelierna berättar inte om slutet på Josefs liv, men Gud har utan tvivel tagit emot honom i himlen med Jesu ord från liknelsen om talenterna: ”Du är en god och trogen tjänare... Gå in till glädjen hos din herre” (Matt 25:21).

Josef är kyrkans beskyddare, vi vänder oss med rätta till honom när det är kris. Hans öde visar att Gud litar på oss svaga människor när han vill genomföra sin frälsningsplan. Var en Josef! Det lilla och vardagliga som du gör i Guds tjänst har en oerhörd betydelse inför Gud och han glömmet det aldrig. Josef var speciell och du är speciell – glöm fastetiden idag, fira bara!

Josef ledde den heliga familjen. Denna dag år 2013 installerades vår påve Franciskus. Be för alla som Gud har satt att leda sitt hus på jorden, kyrkan!

Denna högtids läsningar: 2 Sam 7:4-5a, 12-14a, 16; Rom 4:13, 16-18, 22; Matt 1:16, 18-21, 24a eller Luk 2:41-51a
--

TISDAGEN FEMTE VECKAN I FASTAN

Första läsningen: **4 Mos 21:4-9** (*Den som ser ormen skall bli vid liv*)

Den som fastar frestas att bli irritabel, missnöjd, bitsk, giftig som en orm. Så gick det också för Israels barn i öknen som tänkte bittert tillbaka på den goda menyn i slaveriets Egypten. Gud visade *hur de själva var* genom att låta *giftormar* angripa dem. Guds sätt att rädda sitt folk i denna episod är förbryllande. Han skulle kunna bota de ormbitna syndarna utan vidare, men han väljer att göra det genom att ge god mening åt en ond symbol. Ormen var djävulen i paradiset som lockade människan till synd. Nu blev den till *ett tecken som lovade räddning* (Vish 16:6). Den brännande smärtan, sjukdomen (syndens straff), upphörde när man såg upp på ormen. Figuren var av koppar, dvs. död, och så betecknar den både synden och dess konsekvens – döden – i ett. Därmed förberedde Gud sitt folk på **mänsklighetens frälsning** genom Jesu kors.

Jesus är vår medicin. Gud lät honom *bli lik en syndfull människa och sände honom som ett syndoffer*, och så *dömde han synden i människan* (Rom 8:3). Vi människor hängde upp honom på korset därför att han *i våra ögon* var en brottsling. *Vi trodde att han blev straffad, slagen av Gud, förnedrad*. Men nej: *Han blev pinad för våra brott, sargad för våra synder, han tuktades för att vi skulle helas, hans sår gav oss bot* (Jes 53:4-5). *Han som inte visste vad synd var, honom gjorde Gud till ett med synden för vår skull, för att vi genom honom skulle bli ett med Guds rättfärdighet* (2 Kor 5:21). Varför tillåter Gud detta? **För att han älskar oss och vill gå hur långt som helst för att se oss fria, upprättade, helade**. Den som ser upp till den korsfäste med *trons ögon* är tacksam och

vill aldrig mer synda, inte göra det minsta lilla som kunde såra honom igen. Hellre hungra, törsta, gå under med Jesus än mista den kärlek Gud ger oss i honom!

Evangelium: **Joh 8:21-30** (*När ni har upphöjt Människosonen, skall ni förstå att jag är den jag är*)

De sista dagarna innan stilla veckan hör vi den allt mer förgiftade dialogen mellan Jesus och hans motståndare. Johannes visar oss den totala kommunikationskollaps där Jesus drog deras dom över sig och dessa i sin tur drog Guds dom över sig (jfr Joh 3:18;12:31;12:48). Jesus missuppfattades för att han talade på en annan nivå än de jordiskt sinnade människorna (v. 23). Orden i v. 28 att *ni skall förstå att jag är den jag är* er oerhört provocativa. Jesus uttalar ju – så verkar det – Guds eget namn (Jahvé) så som det uppenbarades för Mose (2 Mos 3:14). Det fick ingen utom översteprästen göra, och detta bara en gång om året. Jesus tolkar även kopparormen i öknen som sig själv. Det gamla Israel ställde den i templet och tillbad den. Det var ett missbruk som kung Hiskia avskaffade på 700-talet f. Kr. (2 Kung 18:4). Men det som då var fel får nu en god mening: **vi tillber Jesus på korset som tar bort världens synd.**

Gud har upphöjt honom över allt annat och gett honom det namn som står över alla andra namn (Fil 2:9).
--

ONSDAGEN FEMTE VECKAN I FASTAN

Första läsningen: **Dan 3:14-20, 24-25, 28** (*Gud sände sin ängel och räddade sina tjänare*)

Vi måste gå igenom många lidanden för att komma in i Guds rike (Apg 14:22). Det är den kristna inställningen till provningar och förföljelser i Kristi efterföljd. *De rättfärdigas lidanden* är också ett grundtema i Gamla testamentet (Ps 34:20). En ”messias” som inte också genomgick provningar och plågor skulle vara ett märkligt undantag från detta, en främling, inte verkligen *en av oss*. Gud lät inte Daniels vänner slippa den brinnande ugnen, han lät inte Abraham slippa förvirring och krig, Josef slippa slaveriet, David slippa förföljelse, Job slippa sjukdom och förluster, Jona slippa fiskens buk o.s.v. (och Gud vill inte att *vi* ska vara utan besvär, varken dem som vi ofrivilligt drabbas av eller dem som vi frivilligt lägger på oss själva i fastetiden). Men Gud bevarar sina trogna genom alla plågor. Den babyloniske kungen såg in i ugnen, där de tre vännerna gick omkring oskadda. Där såg han även en fjärde person, ett ”gudaväsen” (v. 25) vilket gjorde honom ”alldeles bestört” (v. 24-25). Denna världens människor känner inte till Guds Son, som är hos var och en som lider för rättfärdigheten (Matt 5:10-12). *När du går genom eld skall du inte bli svedd, lågorna skall inte bränna dig* (Jes 43:2). Om det ändå skulle kosta dig livet kommer du till himlens trygghet: *De rättfärdigas själar är i Guds hand, och ingen plåga skall nå dem... Som guld i smältugnen provade han dem, han tog emot dem som en brännoffergåva* (Vish 3:1, 6). Det finns ingen plats i **skärselden** efter döden för den som har gjort fullständig bot och satt allt sitt hopp till den klippa som är Gud (jfr v. 17-18; Ps

18:3; Matt 7:24-25; 1 Kor 3:10-15; Luk 16:25). Lidandena är oundvikliga, men Messias bär dem med oss.

Evangelium: **Joh 8:31-42** (*Om nu Sonen befriar er, blir ni verkligen fria*)

Jesus var hos de tre unga männen i smältugnen och gjorde dem fria från plågorna. *Om nu Sonen befriar er blir ni verkligen fria* (v. 36). Men Guds Sons ord är förgäves för dem som inte vill inse sin egen bundenhet vid synden. *Vi härstammar från Abraham* säger Jesu stolta motståndare (v. 33). Det vill säga: ”Vi äger välsignelsen som Gud gav Abraham och hans ättlingar, och vi behöver inte din så kallade befrielse”. Men de glömmer att även *Ismael* härstammade från Abraham, genom slavflickan Hagar, och han fördrevs (1 Mos kap 21; jfr Gal 4:28-31). Bara Isak ärvde löftet. *Slaven stannar inte alltid i huset, men sonen stannar för alltid*, säger Jesus (v. 35). Det gäller att göra *Abrahams gärningar*, nämligen att i glädje och tro ta emot Guds besök (som Abraham i 1 Mos kap 18). Jesus skärper tonen: **Ni vill döda mig** (v. 37, underförstått: ”Det gjorde verkligen inte Abraham, när Gud besökte honom!”). Det svarar de inte på (de medger därmed tyst att det är sant). De fortsätter självsäkert: ”vi är inga oäkta barn”. Det betyder ”vi är inga hedningar” (hedningar förknippades med omoral; jfr 1 Thess 4:3-5). Det är kanske en elak syftning till rykten om att Jesu far var okänd (jfr Joh 8:19). Vi hör dem småskratta i bakgrunden.

Förkunna för mitt folk deras brott, för Jakobs ätt deras synd (Jes 58:1).

TORSDAGEN FEMTE VECKAN I FASTAN

Första läsningen: **1 Mos 17:3-9** (*Jag skall låta dig bli en fader för många folk*)

Paulus skriver (Gal 3:27-29): *Är ni döpta in i Kristus har ni också iklätt er Kristus. Nu är ingen längre jude eller grek... Men om ni tillhör Kristus är ni också avkomlingar till Abraham och arvtagare enligt löftet. Ditt folk härstammar kanske inte från Abraham. Men som kristen tillhör du först kyrkan, sedan din nation. Genom kyrkan är du ”inympad” på det odlade olivträdet (Rom 11:24) som är Löftets folk. De är rätt så många. De många folk som räknar Abraham som biologisk stamfader är också många. De skulle aldrig få plats i Heliga landet. Det gör inget. Vi inser: löftets djupaste mening är gemenskap med Gud, inte geografin.*

Evangelium: **Joh 8:51-59** (*Er fader Abraham jublade över att han skulle få se min dag*)

Nu kan det inte bli värre. Jesus har precis anklagat sina motståndare för att ha *djävulen till fader* (Joh 8:44). Detta är naturligtvis inte ett allmänt fördömande av ”judarna” (Guds Son är själv jude!). Det gäller alla. I ett upphetsat ögonblick talade Jesus lika hårt till Petrus, den förste påven (Matt 16:23), som till ”judarna” här. Johannes förklarar i sitt första brev vad som menas: *Den som syndar är djävulens barn* (1 Joh 3:8). Vilken synd menas? *Vi*

skall inte likna Kain, som var den Ondes barn och slog ihjäl sin bror (1 Joh 3:12). Jesu motståndare planerar i hemlighet att döda Jesus, den nye Abel. Alla kristna och judar måste här, inte minst när vi fastar, blicka inåt: i vilka fall leds jag inte av Gud utan av ondskans agenda (v. 55)?

Jesu säger att han kan ge den som tror på honom evigt liv. Det kunde varken Abraham eller profeterna. Så vem tror han att han är (v. 53)? Jesus är *Faderns son* och står som sådan långt över Abraham. Han är kärnan i det löfte Abraham fick. *Abraham jublade över att han skulle få se min dag* (v. 56). Gamla testamentet är på Jesu sida och hänvisar till honom. För en kristen är alla det gamla förbundets böcker *kristna* böcker (därför är de med i vår Bibel). Det finns inget där som är ”främmande” för oss. Vi tar allt till oss, men sorterar det och tolkar det i ljuset av Kristus. Jesus förkunnar sin gudomliga pre-existens (jfr Joh 1:1-3) med orden: *Jag är och jag var innan Abraham blev till* (v. 58). **JAG ÄR** kan inte förstås annorlunda än att Jesus betecknar sig själv med Guds eget namn (Jahvé) så som det uppenbarades för Mose (2 Mos 3:14) och som betyder just **Jag Är** eller **Jag Är Den Jag Är**.

Det blir farligt nu. Vi minns den gamle Symeons ord till Maria när Jesus var i Jerusalem för första gången, som spädbarn (Luk 2:34-35): *Detta barn skall bli till fall eller upprättelse för många i Israel och till ett tecken som väcker strid – ja, också genom din egen själ skall det gå ett svärd – för att många innersta tankar skall komma i dagen*. Motståndarna har inget mer att säga. Stenen som de tar upp i händerna avslöjar vad de bär inom sig.

Han visste av sig själv vad som fanns i människan (Joh 2:25).

FREDAGEN FEMTE VECKAN I FASTAN

Första läsningen: **Jer 20:10-13** (*Herren är med mig som en väldig hjälte*)

Dessa ord av Jeremia, den förföljde profeten från första templets undergång (han verkade i decennierna före och efter år 600 f.Kr.) var möjligen aldrig avsedda att offentliggöras. De tillhör det som många kallar för ”privata dagboksanteckningar” som någon lärjunge (Baruk?) antagligen har satt in i Jeremias bok efter hans bortgång. Jesus kände till dessa ord och kunde dem utantill. Rent mänskligt kan han ha känt samma upprördhet som hos Jeremia blir till en önskan om hämnd (v. 11-12). Men i Jesus förvandlas allt till förlåtelse. *De vet inte vad de gör* (Jfr Luk 23:34).

Evangelium: **Joh 10:31-42** (*De försökte återigen gripa honom, men han kom undan*)

Precis som i evangelietexten igår vill Jesu motståndare stena honom (enligt 3 Mos 24:10-23). Det är för att Jesus har sagt **Jag och Fadern är ett** (Joh 10:30). Vi är på tempelplatsen. Den stora utvidgningen av komplexet pågår för fullt och överallt ligger det

små och stora stenbitar från bygget på marken. Så vill man kasta det material som används till att bygga Guds tempel med i ansiktet på Guds Son!

Jesu hänvisning till Gamla testamentet förklarar inte på vilket sätt han är Guds Son. Den tillbakavisar bara anklagelsen om hädelse. Gud, som i Ps 8:6 sägs ha gjort människan *nästan till en gud*, kallar i den gåtfulla Psalmen 82 (v. 6) några domare för ”gudar”. Vi vet inte om den psalm som Jesus citerar här har rötter i gamla kananeiska, hedniska hymner, där ”gudarna” var andliga makter (i Israel ”änglar”), men vi vet att de som psalmen riktar sig till åtminstone på Nya testamentets tid kunde tolkas som mänskliga, jordiska domare/härskare (vilket är uppenbart rimligt om man jämför Ps 82:2-4 med t. ex. Jes 1:23; 3:13-15; 5:23 f). Johannesevangeliet är inte främmande för *ironi* – vi ska förmodligen förstå Jesu ord så här: ”Om Skriften kan kalla orättvisa domare – sådana som ni är! – för ”gudar”, varför retar ni er då på att jag kallar mig för Guds Son?” I kyrkans senare läsning av Ps 82 är psalmens ”jag” Kristus själv som där talar till alla *den Högstes söner* (= till oss döpta): vi varnas för att glömma de fattiga och behövande.

Jesus måste fly för motståndarna. Han beger sig till trakten där Döparen verkade, dvs. där han själv döptes och först upplevde Faderns bekräftande ord: ”Du är min älskade son, du är min utvalde” (Luk 3:22). Varför? Söker Jesus svar från Gud på frågan varför han blev avvisad i Jerusalem? *Fader, jag är ju din Son – varför blir det så här?* Var det nu som Jesus av den helige Ande drevs ut i öknen för att sättas på prov av djävulen? Var det nu som han frestades att visa upp messianska under så att alla tvingades erkänna honom (jfr Luk 4:1-13; Matt 4:1-11)? Döparen finns inte mer. Trakten som massorna kom ut i för att höra honom är tomma. En del kommer nu dit ut till Jesus. Ska döpparrörelsen börja om igen? Eller blir Jesus dödad som Döparen? Är nästa steg Jesu martyrium? Ingen vet.

Förslag till fredagsoffer: Läs de följande sidorna och förbered en bra påskbikt.
--

LÖRDAGEN FEMTE VECKAN I FASTAN

Första läsningen: **Hes 37:21-28** (*Jag skall göra dem till ett enda folk*)

Profeten Hesekiel förutsade och upplevde Jerusalems undergång år 587/586 f.Kr. – precis som Jeremia. Nordriket Israel ödelades redan år 722/721. Dess ledande skikt deporterades till Assyrien. Hesekiel ser nu Sydriket Juda kring Jerusalem drabbas av samma öde som Nordriket, denna gång genom babyloniernas makt. Det upplösta Gudsfolket verkade det omöjligt att samla och förena på nytt. Men för Gud är inget omöjligt. En ny början ska komma, med trogna som återvänder till Heliga landet från alla håll. De ska vandra efter Guds lagar och vara fyllda av Guds egen Ande (jfr Hes 36:23-28; Jer 31:31-34). En kung av Davids ätt ska leda dem igen – för evigt (v. 25). Ett nytt förbund ska slutas – för evigt (v. 26). Den ödelagda helgedomen ska återupprättas och stå där – för evigt (v. 26). Hela Gamla testamentets mening – som kan sammanfattas i Guds ord: **Jag skall vara deras**

Gud, och de skall vara mitt folk (jfr v. 27) – ska uppfyllas. En trött, prövad profet anar frälsningen i fjärran.

Evangelium: **Joh 11:45-56** (*Guds skingrade barn skall samlas och bli ett*)

Höjdpunkten på alla Jesu ”tecken” i Johannesevangeliet är när han uppväcker sin vän Lasaros från graven. I dag hör vi om reaktionerna på det. Här börjar Jesu lidandes historia hos Johannes. Från och med nu liknar berättelsen de övriga evangeliernas.

Stora Rådets logik är brutal: eftersom man inte kan förneka Jesu mirakel måste mannen röjas ur vägen. Detta är *förhärdelse* i renodlad form. Kajafas politiska kalkyl bryter mot femte budet (Du skall inte dräpa). Budet garanterar människans rätt till liv, det är okränkbart och får inte relativiseras. Kajafas tänker *nyttoetiskt* här: man kan döda en människa om det ger fördelar för flertalet. Samma logik som vid abort och dödsstraff. Det romerska förtrycket är redan tungt. Rykten om en ny Messias kan göra det ännu värre. Alltså måste Jesus *dö för folket*. Kajafas vet inte själv hur sanna hans ord är, men i en annan betydelse: Jesus dör för våra synder.

Vansinnet är uppenbart: Jesus måste lida *döden* för att han har gett *liv* (åt Lasaros). Johannes lär oss att Jesus skulle *dö för att Guds skingrade barn skulle samlas och bli ett* (v. 52). Hesekiels hopp ska bli verklighet (se ovan). Det nya Gudsfolket byggs på tron på Jesu uppståndelse. Men först krävs ett fruktansvärt offer av Jesus: att rida rakt in i lejonets gap, in i det vilsna, syndiga Jerusalem. Där väntar man otåligt på honom (v. 56). Arresteringsorder var utfärdad och anmälningsplikt påbjuden (v. 57). Bödlarna behöver inte vänta länge: i morgon, på palmsöndagen, brakar det loss.

Ägna *Stilla veckan*, kyrkoårets heligaste dagar, åt Gud.